

Sestdiena, 4. februāris plkst. 18.00
Liepājas koncertzāle "Lielais dzintars", Lielā zāle

ITĀĻU BAROKA DĀRGUMI. MONTEVERDI UN VENĒCIJAS OPERA

- TEKSTU TULKOJUMI LATVIEŠU VALODĀ -

Les Épopées:

Klēra Lefiljatra (*Claire Lefilliâtre*) | soprāns

Izabella Driē (*Isabelle Druet*) | mecosoprāns

Melodija Rivio (*Mélodie Ruvio*) | alts

Sirils Ovitī (*Cyril Auvity*) | tenors

Stefāns Fižē (*Stéphane Fuget*) | diriģents, klavesīns

Elēna Uzela (*Hélène Houzel*) | vijole

Sofija Ivamura (*Sophie Iwamura*) | vijole

Klēra Gotro (*Claire Gautrot*) | viola da gamba

Alise Kokārta (*Alice Coquart*) | čells

Lea Masona (*Léa Masson*) | teorba

Frančesko KAVALLI (*Francesco Cavalli*, 1602–1676)

Fragmenti no operas "Elagabals" (*Elagabals*, 1667)

Sinfonia

I cēliena 14. un 15. aina (Elagabals, Zotiko, Lēnija, Atīlija, Džemmira)

14.aina

Senāta zāle

Elagabals sievietes apģērbā, Zotiko, Lēnija, Atīlija.

Elagabals:

Te es esmu, vīrietis - pārvērties par sievieti.
Vērsī, gulbī, zeltā.
Jupiters ir pārveidots un mainos arī es.
Neesmu mazāks par Pērkona dievu.

Zotiko:

Kaut visas pārmaiņas varētu būt tādas!
Draudzība pievilšanā;
Uzticība nodevībā;
Metamorfozes nāk no mūsu dieviem.

Elagabals:

Pateicieties man, ak, skaistās, sceptera
vārpstiņas.
Es jūs mainu, un personīgās sienas ir pils
daļa.
Sakiet: vai jums vairāk man jāpateicas, vai
dabai?

Atīlija:

Par piešķirto labvēlību
Atstāj ar prieku kādu nodevu:
Tev par mūsu dzimumu
Desmito daļu no Mīlestības maksā katra
skaistā.

Elagabals:

Ak, mīļā meitenīte! (*pie sevis*)
Es zvēru pie saules (*Lēnijai un Zotiko*)
No zodiaka zīmēm ir redzams,
Ka viņai drīz pienāks brieduma gadi,
Kad pirmo dienu varu izbaudīt,
Kā tas bija Rodā, nu arī Romā būs koloss.

Lēnija:

Svinīgākais zvērests.

Zotiko (pie sevis):

(Tā jau to dara, vispirms Dievi to redz,
Milzu zvēresti kļūs pigmeji.)

Elagabals:

Zotiko, un ko Tu saki
Par šiem Senatoriem?

Zotiko:

Ja nu reiz
Ierosinājums bija, ka visi to mīlnieki
Varēja baudīt, ne arī, ka tas būtu negods,
Tiks vienbalsīgi pieņemti šie likumi.

Elagabals:

Nemainīga ir uzticība,
Tā ir verdzības ķēde
Kas nāk no plebeju glēvulības.
Mīlestība rada sāpes,
Kad tas ir nepieciešams.

Lēnija:

Skat, Kungs, Džemmira!

15. aina

*Džemmira, Elagabals ar iepriekš
minētajiem.*

Elagabals:

Ak, cik pievilcīgs šķīstums!
Ak, cik burvīgi vaigi!
Ak, cik maigi rozīgi!
Ak, cik mīlīgā ziloņkaula krāsā!

Džemmira:

Pie tavām kājām visu savu cieņu nolieku,
No romiešu monarha greznās diadēmas;
Ar pazemību
Es skūpstu šīs auras, kas ir ap Tevi.

Elagabals:

Tavam dievišķajam skaistumam ir jābūt
Dievinātājiem pie kājām.
Celies, ak skaistā, un sēdies šeit.

Džemmira:

Lielas vērtības man nav.

Elagabals:

Tā tāda ir, kad vēlas.
Jums no manas valdības (*Senatoriem*)
Sieviešu labākās puses, varonīgais
dzimums,
Cienīgi atbalsti,
Karavīrs no "augusta varoņdarbiem"
Tagad atļauju sākt Senātu. Šajā brīdī
Sāciet savu Impēriju:
Jūsu cienīgu, manis cienīgu domu pilnu.

Džemmira, Atīlija (divatā):

Visaugstākais un lielākais gods,
Ko dāvā Tava labvēlība,
Nevar izteikt pateicību, kas piemīt
Balsij no katra gadsimta un katra vecuma.

Zotiko:

Neveidot pārāk stingrus likumus un lielas
sapulces,
jo "vienmēr, pat vissliktākajā gadījumā
sieviete to tur"

Elagabals:

Tagad sāku Tevi cienīt, un tiesnešus
Atbrīvot.

Lēnija:

Lēnām, Kungs, lēnām.

Zinu, kā morāle skan:

Saraukts vaigs, balti mati,
Aizmirstībā iet; paliek līdz beigām
Tiem, kas zaudējuši skaistumu.
Zinu, kā morāle skan.

Atbrīvot cieņu

Akls liktenis labāk spēj.
Es nesūdzēšos par skolojamo,
Ja tā maz man dos.
Zinu, kā morāle skan.

Elagabals:

Es vēlos...

Lēnija:

...klusē, un piedod man visu! (nostāk)

Elagabals:

Es labprāt piekrītu,
Ka Tu izvēlies likteņa ceļu.

Lēnija:

Klausieties:

Visas aizsienam acis,
Katra mēģinām cita citu apskaut;
Kas līdz trešajam vārdam atmin
Apskautā, ko tā skauj,
Iegūst balvu un uzvaru,
Saņem visu cieņu un iegūst slavu.

Elagabals:

Man patīk. Aizklājiet katru savas skropstas.

Džemmira:

Bet kurš būs tiesnesis
Kuru Tu izvēlies?

Lēnija:

Lēnija paliks bez apsēja,
Es līdz šim jau esmu jokojusi,
Un man ir vienaldzīgi pagodinājumi.

Iepin Hāronu tajā
Viņa liktenīgo airi,
Manā sirmajā vecumā
Cita prieka vairs nav.

Zotiko (pie sevis):

Šī doma mani neizbrīna,
Jo sievietes dara visu kā aklas.

Elagabals:

Lai notiek, kā vēlies. (*Lēnijai*)

Atīlija:

Jau esam aizsietām acīm.

Džemira un Atīlija:

Aklā Fortūna
Apvijies ap mani,
Nemēģina,
Neatrod diženuma
Neviena bez tevis.
Aklā Fortūna
Apvijies ap mani.

Lēnija (Uz Elagabals):

(Kā Tev liekas? Ko saki?
Vai noniecināsi spēli manam priekam?
Ej, pieskaries, apskauj!)
Atīlija, kurš Tevi skauj?

Atīlija:

Līvija Džemmira.

Lēnija:

Tu uzvarēji.

Elagabals:

Esi tiesnese;
Ej Tu, Zotiko, ar viņu. Savā vārdā
Pierakstīt sagatavotas lapas
Senātam no sieviešu dzimuma,
Ar citām, kas nāks darīt to pašu.

Atīlija:

Ak, laimīgā,
Uzdrošinājusies!
Tā būšu cienījama,
Kāds skaists mīļākais, kāds skaists vīrs man
būs.

Zotiko (pie sevis):

Vīru un vēl arī mīļāko vēlas?
Domājams, viņa plāno, kā izmantot
uzticību.

Lēnija:

Džemmira, kas Tevi skauj? (Uz Džemmiru,
Elagabals apskautu)

Džemmira:

Čelija Probina.

Lēnija:

Kļūdījies.

Džemmira:

Domicija.

Lēnija:

Tā ir tālu.

Džemmira:

Tā ir Settīmija.

Lēnija:

Ne tuvu.

Klaudio MONTEVERDI (*Claudio Monteverdi*, 1567–1643)

Fragments no operas "Popejas kronēšana" (*L'Incoronazione di Poppea*, 1642)

II cēliena 6. aina (Nērons, Lučāno)

Nērons:

Tagad, kad Seneka ir miris,
Dziedāsim, Lučāno,
Mīlas dziesmas
Par godu šai sejai,
Kura ar Mīlestības roku ir iegravēta manā
sirdī.

Lučāno:

Dziedam, Kungs, dziedam,

Nērons, Lučāno:

Dziedam par šo smaidošo seju,
Kas pauž slavu un raisa mīlestību;
Par šo seju svētīto,

Lučāno:

Kurā atklājas pašas mīlestības ideja

Nērons:

Kas var pat sniegos

Nērons, Lučāno:

Ar jaunu brīnumu
Atdzīvināt smiltis.
Dziedam par šo muti,
Kurai Indija un Arābija
Veltījusi savas pērles un dāvinājusi
smaržas

Nērons:

Ak, likteni.

Lučāno:

Mute, kura runājot vai smeļoties
Ar neredzamiem ieročiem dur, un dvēselei
Dāvā laimi, vienlaikus nogalinot.
Mute, kas sniedzot man savas maigās lūpas
Reibina mani ar dievišķu nektāru.

Lučāno:

Tu grimsti, Kungs, tu grimsti
Mīlas maigajā ekstāzē,
Un līst Tev no acīm
Mīļuma lāses,
Maiguma asaras.

Nērons:

Elks mans,
Es vēlētos Tevi svinēt,
Bet minūtes ir kā krītošas lāpas,
Salīdzinājumā ar Tavu sauli.

Tavs dārgās lūpas ir kā

Mīloši rubīni

Mana sirds ir nemainīga

Kā ciets dimants,

Mīla ir radījusi tavas acis un manu sirdi

No dārgakmeņiem.

Frančesko KAVALLI

Fragmenti no operas "Kallisto" (*La Calisto*, 1651)

II cēliena 13. un 14. aina (Satirīno, Linfeja)

Satirīno:

Traki tie, kas Mīlai tic?
Viņi ir traki, visi cilvēki.
Traka ir pasaule, kurā aizliegtais drīz vien
seko priekam,
Tiem nav sirds, kuri to neredz.
Viņi ir traki, visi cilvēki.

Traki tie, kas Mīlai tic?
Trakas ir visas sievietes,
Kas ar maigām asarām acīs to saņem no
Venēras,
Ne gaismai vai zvaigznēm līdzīgām.
Trakas ir visas sievietes.

Linfeja:

Piederēt laulātajam es neesmu apņēmusies,
gribu lai mani ciena.
Nav labi atņemt ziedošo sapņainumu
jautrākajos gados,
Saldo apmierinājumu, ko cilvēks māk dot,
arī es varu izmēģināt.
Piederēt laulātajam es neesmu apņēmusies,
gribu lai mani ciena.

Satirīno:

Sāk prātā jukt nu nievātāja apņēmīgā.
Tiek apvainojums sodīts ar saldu atriebību.

Linfeja:

Mīla, Tevi lūdzu,
Lai atrodi man vīru tādu, kurš ilgojas un
novērtē.
Nevaru vairāk es mežos meklēt zvērus, kā
ienaidniece pati sev. Sirds atzīstas,
Ka ilgāk nevar palikt, kaut arī viņi mīl.
Piederēt vīram es neesmu apņēmusies,
gribu lai mani ciena.

Satirīno:

Nāciet, draugi Satīri, šo mežoni saņemiet.

Linfeja:

Kompanjones, palīdziet man.

Domēniko FRESKI (*Domenico Freschi*, 1634–1710)

Fragmenti no operas "Lepnā Tullija" (*Tullia superba*, 1678)

Sinfonia

III cēliena 3. un 4. aina (Tullija, Kurcija, Domicija, Floro)

Kucija:

Prieku ostā

Tullija ir vēsā mierā beidzot ieradusies,

Bet varu zvērēt, ka pat gaisam nav

Tik daudz atomu,

Cik gribētu pie krūtīm skaut mīlnieki.

Katra skaistule, katra burvīgā vienmēr dara tā.

Elsojot, nebeidzami trakojojot mīlā

Simts mīlnieku grib katru dienu.

Tullija:

Manus elkus burvīgos tagad atklājiet

No sniegbaltām krūtīm,

Maigās rīta zvaigznes,

Un savu neskarto staru atspulgā,

Iekrāsojiet sārtu piena ceļu.

Domicija:

Es esmu jau gatava.

Floro:

Te tu esi krastā, upē, kas bēg,

Iemīlējies oleandrs

(Likteni atriebēj, sniedz debesu ieročus)

Domicija:

Tu patīc man, ak, mana karaliene,

Ko skaistie mati klāj.

Floro:

Un es no lilijām

Kā skaista seja uzziedu.

Tullija:

Kā jauna Čiprinja (tulk.- cits veids, kā ir dēvējuši

Afrodīti)

Es būšu mīlas skavās.

Floro:

Ar ligustriem un burvīgām rozēm

Es veidoju ceļu Tavos matos.

Domicija:

Kā svētki smaržīgi,

Ir Tavi dārgie skaistumi.

Tullija:

Ar divām Narcisēm klēpī

Man Mīla līst no prieka mākoņa.

Domicija:

Tās tavas lūpas purpursārtās

Ir Mīlas dieva arkas formā.

Floro:

Pēc tam triec Amora bērns,

Saldās bultas šajā sirdī.

Domicija (uz Floro):

Floro vairs ne? Jau glaimojoša izskan dziesma,

Lai manam duncim dāvātu

Šo laupījumu saldā miegā.

Floro:

Un ir Tev laiks.

Domicija:

Atstāja Reaina krūtīs plaisu.

Floro:

Ar spēku par vēlu?

Domicija:

Redz kur sapnis.

Aureliāno:

Stāvi, ko dari?

Domicija:

Kas par brīnumu!

Tullija:

Un kas par klaigām?

Floro:

Šeit Aureliāno!

Domicija:

Vecākais iebilst?

Tullija:

Vai ienīsti vai augstprātību mani? Zem mantijas
es

Turu slepkavas dunci,

No tēlotās mīlas

Jo Tu varētu būt mana niknuma upuris.

Domēniko FRESKI (*Domenico Freschi*, 1634–1710)

Fragments no operas "Atriebība Olimpijā" (*Olimpia vendicata*, 1682)

I cēliena 4. aina (Birēno, Niso, Alinda)

Birēno:

Niso, šī ir tāda skaistule,
Ka mana sirds raud,
Bet, kas viņa ir, es nezinu.

Niso:

Vai zini viņas vārdu?

Birēno:

Nē.

Niso:

Sirds man to pasaka pēkšņi.

Birēno:

Kā?

Niso:

Šeit malā
Pagaidi Kungs, ja redzēt gribi
Ko Niso spēj ar viltības mākslu.

Augstdzimusī dvēsele, kas nespēj neko
nedarīt,

Kas nekad netic savai vērtībai

Nomocījusies neveiksmēs,

Kas reiz beigsies

Zvaigznēs ilgojas atmirdzēt neuzvaramā
sirds.

Antonio SARTORIO (*Antonio Sartorio*, 1630–1680)
Fragmenti no operas "Jūlijs Cēzars" (*Giulio Cesare*, 1677)
II cēliena 23. un 24. aina (Rodisbe, Sesto, Tolomeo)

Rodisbe:

Sesto, ir nepieciešams, ka es eju
Ar citām kalponēm pulkā
Ar pieredzējušiem svārkiem šim pa vidu
Tu izlīksies par Kornēliju viņiem, kas ir
ļauņums
Tas atbruņots, un atkailināts
gribēs skaut tevi pie krūtīm. Tu pēkšņi
Zobenu no viņa paķer,
Un dari tā, ka baseinā krīt tas, kad
nogalināts.

Sesto:

Sekošu tavam ieteikumam
Latīņa sirds nebīstas briesmu.

Sievietes līdzībā šodien
Būšu es jaunais Alčīde.
Raud un apbur vairāk par visiem.
Gailenītes zem svārkiem.

*Tolomeo (Sieviešu seraja vidū ar Rodisbes
pārvaldītām mīļākajām):*
Skaistās dievietes ar šo sirdi,
Jūs atverat debesis,
Nav tajās skaistāka spožuma
Par šo, kas jums ir dubultā par zvaigznēm.

Sesto:

Dievi! Kā būs ar mani?

Rodisbe (Klusu uz Sesto):

Sesto, uzmanies.

Tolomeo (met lakatiņu uz Sesto):

Šo kandidātu ņemsi, vai Kornēliju.
Zīme bija no mana tērpā
No liktenis ir šai
Karaliskā gultā, naksnīgās dūnās.

Sesto:

Ak, Dievi! Kas būs!

Rodisbe:

Ko redzu?
Pieticīgā, tu raudi?
Ak, notīri tagad šīs skropstas skumjās.
Neskumsti.
Jā, jā, izliecies, Sesto.

Tolomeo:

Skaistā, kāpēc slēpies no manis
Šis skats liek iemīlēties
Ņem... (*Grib noņemt lakatu no sejas*)

Rodisbe:

Stāt, Kungs,
Es darīšu, ka zaudē viņa
Kautrīgo sārtumu.

Tolomeo:

Noģērbies.
Pie baseina, es augstdzimušais vadonis tā
gribu.
(*Aizved pie peldbaseina, kur ģērbjas nost.*)
Redzi šos tērpus.
Šo zobenu, ar ko es aizsargājos,
Atbruņo manu karalisko sānu.

Rodisbe:

Vēro, ak, Sesto,
Kur zobens guļ.

Sesto:

Es jau to redzu,
Izmisušajā sirdī aug drosme,
Esmu nolēmis gāzt viņu, vai mirt

Rodisbe:

Dvēsele, ir laiks.

Sesto:

Tagad pie zemes.
Ņemu to zobenu
Un grūžu pie ļaunuma krūts.

Klaudio MONTEVERDI

Fragmenti no operas "Ulisa atgriešanās tēvzemē" (*Il Ritorno d'Ulisse in Patria*, 1640)
I cēliena 7.–9. aina (Melanto, Eirimahs)

Melanto:

Mīlas mokas
Ir neizturamas
Un sāpīgas;
Kaut arī sākumā
Tās ir rūgtas,
Beigu beigās kļūst saldas;

Ja sirdī deg uguns,
Tas ir prieka ugunskurs,
Tie, kuri iesaistās mīlas spēlē,
Nekad nezaudē.

Pirmo, kas metas šajā ugunī,
Sagaida vētra,
Kas nāk no baltās krūts,
Bet, turpinot savu ceļu,
Tas cilvēks nonāk klusā ostā.

Sākumā viņš raud,
Bet beigās viņš ir priecīgs,
Tie, kuri iesaistās mīlas spēlē,
Nekad nezaudē.

Eirimahs:

Mana skaistā Melanto, graciozā Melanto,
Tava dziesma ir burvīga,
Tava seja ir maģiska.

Mana skaistā Melanto!
Viss Tevī, kas citus saista
Un apbur,
Būtībā tikai ievaino sirdi.

Melanto:

Mīlais pļāpātāj,
Cik labi Tu māki ierāmēt skaistumu
dārgakmeņu ietvarā,
Un aprakstīt skaistumu izstarojošo seju sev
pašam tīkamā veidolā.
Tavus saldus melus
Es priecājos dzirdēt.

Eirimahs:

Tie būtu meli,
Ja es, slavinādams Tevi, Tevi nemīlētu,
Noliegt atzišanos mīlestībā
Ir nežēlīgāki meli.

Melanto, Eirimahs:

Lai mūsu abu mīlestības
Liesma kvēlo,
Nemīlēt cilvēku, kurš Tevi mīl, ir
aizvainojoši,
Tomēr tas, kurš Tevi mīl, par
aizvainojumiem
Neapvainojas.

Ja es Tevi nemīlētu, mana sirds,
Mana dvēsele neliksmotu Tavu skaisto acu
priekšā.

Ja, mīlot tevi, mana sirds nav pastāvīga,
Lai tad man nebūtu vietas šajā pasaulē, un
debesis nekalpotu man par jumtu.

Tu esi mana saldā dzīve,
Tu būsi mana dārgā mīlestība,
Lai nekad neatraisās šis laimes mezglis.

Ak, kā mani vilina vēlme,
Eirimah, mana dzīve,
Nevilcinies un ļausim priekam padarīt
mūsu sirdis laimīgas!
Ak, kā es gribētu tagad atrasties tuksnesī
nevis šajā pilī,
Tur, kur ziņkārīgo acis neredzētu mūsu
grēkus;
Ugunīgai sirdij
Cieņa ir spīts.

Eirimahs:

Tad Tu pacenties,
Iededzini liesmu viņas sirdī!

Melanto:

Es vēlreiz pamēģināšu ietekmēt šo spītīgo
dvēseli,
Aizkustināt viņas sirdi,
Kurā iekalts gods.

Melanto, Eirimahs:

Tu esi mana saldā dzīve,
Tu būsi mana dārgā mīlestība,
Lai nekad neatraisās šis laimes mezglis.

Karlo PALLAVIČĪNO (*Carlo Pallavicino*, 1630–1688)

Fragmenti no operas "Mesalīna" (*Messalina*, 1680)

Sinfonia

II cēliena 19. un 20. aina (Alindo, Tullijs, Klaudio)

Alindo:

Šajās mīkstajās drēbēs

Neviens mani neatpazīs, bet Tu labi zini, ka
tas esmu es.

Pēc savām kvēlajām vēlmēm

Tu varēsi saprast, ko sirds visvairāk iekāro.

Ja Tu nespēji būt laimīga, es neesmu pie tā
vainīgs.

Tullijs:

Ietērpies sieviešu drēbēs

Es iemācīšos melot,

Un velkot mugurā svārkus,

Es iemācīšos tūkstoš krāpšanās veidu.

Klaudio:

Mana skaistule, Tu esi dusmīga?

Tava sirds ir apvainojusies uz mani?

Ak, Dievs, kāpēc Tu esi tik cietsirdīga?

Kāpēc Tu esi tik naidīgi noskaņota?

Mesalīna:

Varbūt viņam ir taisnība un es maldos?

Klaudio:

Viņai nav taisnība,

Mīlas joks, vai tas ir tik liels noziegums?

Tullijs:

Cēzars ir klāt. Ak, Dievi, mēs esam

atmaskoti.

Alindo :

Nešaubies.

Džovanni LEGRENCI (*Giovanni Legrenzi*, 1626–1690)

Fragmenti no operas "Totila" (*Totila*, 1677)

I cēliena 12. un 13. aina (Klēlija, Vitīdže)

Vitīdže:

Ak, cietsirdīgā, apstājies.
Ak, skaistā un nežēlīgā.
Kādēļ Tu, augstprātīgā, gribi pārraut
Manas plaukstošās mīlas saites?
Kāpēc Tu atsaki man savu palīdzību?
Un vari notiesāt uz nāvi cilvēku, kas Tev
atdeva savu dzīvi?

Klēlija:

Vai pādrošs postītājs drīkst
Laupīt dvēseles, kas
Šķērso savu pēdējo pāreju?

Vitīdže :

Mana skaistā, te būs Tev ierocis, te būs Tev
dvēsele;
(Tā tad lepna sieviete iekaros Vitigesas
dvēseli)
vai arī lai viņa iet staigādama starp koku
celmiem;

Nogrieziet viņai matus

Atkailiniet viņas krūtis un lai viņa iziet
Laukumā, kur sapulcējies zemiskais pūlis
Un izbauda netiklo mīlu.

Klēlija:

Apstājieties! Ak, Dievs, apstājies, vadoni, un
klausies.

Vai Klēlija ir nevaldāmā pūļa
Rotaļlieta un nīrgāšanas objekts?
Neķītras lūpas pieskarsies šiem vaigiem?

(Klēlija, izmanto mākslu
un glaimus kā ieroci)

Vai Tu redzi šos matus, šo seju,
Tie ir tie paši, kas Tevi izklaidē un Tev
patīk.

Paskaties uz šo gaismu, un ja ar to vēl
nepietiek,
Atkailināšu sevi, neatstājot nekādu plīvuru.
Tā.

*Viņa grib atkailināt savu krūti, Vitīdže viņu
aptur.*

Vitīdže:

Nevajag; aizsedz
Šo bezgalīgo gaismas avotu:
Ak, es redzēju pārāk daudz
Nemirstīgā zibens gaismā,
Tavā krūtī mirdz austrumi.

Klēlija:

Nomierinies, mana dvēsele.

Vitīdže:

Es eju prom, tu paliec;
Kopā ar mani līdz jaunai ausmai,
Tu zem burām dosies ceļā gar tāliem
krastiem,
Tur putni lidos Tev garām.
Sirds paliek, kad kājas aiziet;
Es esmu Tavu matu gūsteknis:
Šis krūts maigās formas
Ir manas ticības atspulgs.

Klēlija :

Ak Debess, kāda nezināma iemesla dēļ
Es vēl esmu dzīva? Vēl elpoju? Ak, Dievi, ko
es redzu tālumā

Viņa ierauga uz zemes sava vīra ieročus.

Tās ir mana mīlotā vīra

Bruņas, es tās atpazīnu. Ak, brīnišķīgas
zvaigznes, un kur ir

Mans vienīgais karavīrs ? Dvēsele mana,
Atmini, kāpēc zobena sāni ir zvīņaini,
Un starp nodedzinātās Romas
pelniem

Es šajās bruņās satikšu
Nāves priesterieni vai savu dzīvi.

Cerība, dod man mierinājumu,

Dziedē rūgtās sāpes,
Dāvini savu mierinājumu dvēselei,
Lai manas saules stari
Varētu atdzīvināt jau mirušo sirdi.

Markantonio DZIĀNI (*Marc'Antonio Ziani*, 1653–1715)

Fragmenti no operas “Aleksandrs Lielais Sidonā” (*Alessandro magno in Sidone*, 1679)

Sinfonia

I cēliena 1. un 18. aina (Taīda, Eimēns)

1. aina

Eimēns:

Uz rožu gultu,
Mīļās meitenes,
Ejam baudīt
Manu kaislību, manas mīlas bultas.

Taīda:

Mans mīļais dievs,
Lai šis mīkstās dūnas
Nekad neaiznes uz saviem spārniem prom
Mūsu prieku.

Taīda un Eimēns:

Ak, iekārojamās lūpas,
Kas zina, kas ir skūpsti un mīlas ciešanas,
Tik skaistās lūpas,
Kas modina saldās ilgas, patīkamas mokas.

18. aina

Taīda:

Mans dievinātais karali (attēlo sirdi)
Atklāj man noslēpumu, kādēļ
Tu gribi izlikties, ka esi miris

Eimēns:

Manā prātā briest
Liels plāns, un pavisam drīz
Tu no manis visu uzzināsi, mana mīļā saule.
Bet pagaidām es inkognito,
Izmantojot citādus paņēmienus,
Sekošu Tev līdzās, mana mīļotā.

Taīda:

Nāc, mans elks (tā izlikties ir derīgi)

Eimēns:

Tu remdē manas sāpes
Ar savu mierpilno skatienu.
Pateicoties Tev, šajās krūtīs vienmēr
Degs mīlas uguns un ciešanas.
Es esmu laimīgs,
Ka esmu tavā gūstā;
Neskatoties uz visām ciešanām
Es Tevi dievinu, jā, jā.

Taīda:

Tagad sagatavojies mani noskūpstīt,
Un arī es Tevi noskūpstīšu.
Esmu priecīga, ka piederu Tev,
Kā Danaja vai kā Leda,
Es skaušu Tevi, mans Jupiter.

Markantonio DZIĀNI (*Marc'Antonio Ziani*, 1653–1715)

Fragments no operas "Kandauls" (*Candaule*, 1680)

I cēliena 1. aina (Giges, Brillo)

Parks ar dīķi tālumā, kurā redzami puskailli

Kandauls un Alinda.

Giges (skatās uz viņiem), Brillo

Brillo un Giges:

Reibinoši burvīgs

Ir šis miglas apvītais skaistums.

Tas stindzina sajūtas,

Nolaupa sirdis,

Raisa mokas un vilina.

Un prieka brīdī

Tas spēj trāpīt un ievainot.

Giges:

Manas acis, ko jūs redzat?

Esmu sastindzis,

Šķiet, ka debesis ir atvērušās manu acu

priekšā.

Brillo:

Kungs, vēlreiz pakusties, bet no izbrīna

Viņš sastindzis kā akmens.

Medūza jau vairākas reizes

Pārsteigtus cilvēkus ir pārvērtusi akmenī,

Es zinu visus stāstus; Viņa pārvērš par

akmeņiem skaistas meitenes, nevis

neglītas.

Giges:

Ko es tikko redzēju? Ak, zvaigznes, ak,

Dievi! Neskaidrs siluets.

Pat gleznotāja meistarīgā ota

Nevarētu atainot

Šo smalko, vieglo ietērpu.

Brillo:

Ko Tu domā par Alindu?

Giges :

Es zvēru,

Ka pati Venēra ir nokāpusi uz Zemes

Viņas izskatā, un kamēr

Viņa, ejot pa jūras krastu, atstāj vieglas

pēdas,

Kāda atraitne debesīs iededz sveci.

Brillo:

Tātad, viņa Tev tik ļoti patīk?

Giges:

Brillo, es degu, un tikai Tu,

Tikai Tu, ak Dievs, tikai Tu varētu

Man palīdzēt, ja vien vēlētos.

Brillo:

Ja es varu Jums kā palīdzēt, es

To izdarīšu labprāt, no visas sirds.

Giges:

Tevis man ir jāpalīdz.

Ej pie Alindas, palīdzi un izstāsti viņai,

Bet tikai ļoti laipni,

Par manu kvēlo mīlestību.

Brillo:

Viņa ir pārāk godīga.

Giges:

Godīguma klints

Brūk un birst,

Ja to nepārtraukti drupina.

Brillo:

Es centīšos izpildīt šo uzdevumu.

Giges:

Tu man to apsoli?

Brillo:

Es Tev zvēru.

Giges:

Giges parasti rīkojas droši, īstenodams savas apņemšanās.

Es gribu pajokot ar mīlestību.

Lai arī mīlestība uz cilvēku tēmē bultas un lāpas,

Lai arī tā cilvēku nāvīgi ievaino,

Šīs ciešanas man šķiet saldas.

Klaudio MONTEVERDI

Fragments no operas "Popejas kronēšana" (*L'Incoronazione di Poppea*, 1642)

Fināls (Amors, Venēra, Nērons, Popeja)

Amori:

Lai nolaižamies, draugi,
Lai lidojam pie mīlošā pāra.
(Mūsu lidojumam augstie Dievi palīdz)
No debesu augstumiem
Lai spoži uzmirdz liesmotie stari.

Amors:

Popeja, tā kā konsuli un tribūni
Tevi ir kronējuši kā valdnieci pār
Provīncēm un karalisti,
Tad Mīlestība tagad tevi kronē, Tu, laimīgā
sieviete.
Imperatore, par pašu daiļāko.
Māte, ar tavu piekrišanu,
Lai Popeja ir Venēra uz zemes,
Kā Tu esi Debesīs.

Venēra:

Mans dēls, es priecājos
Par visu, kas Tevi iepriecina.
Piešķir tad Popejai
Dievietes titulu.

Amori :

Bet tagad lai visi priekā dziedam
Gan uz zemes, gan debesīs gaviļējam
Visur, gan ziemeļos gan dienvidos
Skaļi tiek sumināti Popeja un Nērons.

Popeja:

Es skatos uz tevi,

Nērons:

Es baudu tavu klātbūtni,

Popeja un Nērons

Kad es tevi turu savās rokās, kad es tevi
skauju,
Es nejūtu vairs sāpju, es vairāk nemirstu,
Ak, mana dzīve, ak, mans dārgums.

Popeja:

Es esmu Tava,

Nērons:

Un es esmu Tavs,

Popeja:

Mana cerība,

Popeja un Nērons:

Pasaki to, pasaki,
Tu esi mans elks,
Tu esi mana mīlestība, Tu esi mana sirds,
mana dzīve, Jā.